

Fővárosi Ítéltábla

4.Pf.20.704/2022/14.

A Fővárosi Ítéltábla a Budapesti 230. számú Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe1; ügyintéző: felperesi jogi képviselő neve ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek – a fellebbezési eljárásban a Csizmadia és Szabó Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe2; ügyintéző: alperesi jogi képviselő neve ügyvéd) által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen kártérítése megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2022. július 14. napján meghozott 63.P.20.824/2021/40. számú ítélete ellen az alperes részéről 41. és 43. sorszám alatt benyújtott fellebbezés és a felperes Pf.7. szám alatti csatlakozó fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, az alperes által fizetendő tőke összegét 23.358.927 (huszonhárommillió-háromszázötvennyolcezer-kilencszázhuszonhét) forintra, az alperes által megtérítendő, állam által előlegezett perköltség összegét 504.063 (ötszáznégyezer-hatvanhárom) forintra a megtérítendő kereseti illeték összegét 750.000 (hétszázötvenezer) forintra leszállítja, míg a felperes által megtérítendő, állam által előlegezett perköltség összegét 504.062 (ötszáznégyezer-hatvankét) forintra, a megtérítendő kereseti illeték összegét 750.000 (hétszázötvenezer) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára – 337.325 (háromszázharminchétezer-háromszázhuszonöt) forint meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket, míg az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára – 320.000 (háromszázhuszezer) forint meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2018. december 26. napján idegenhibás közlekedési balesetet szenvedett, melyből eredő vagyoni kárát és sérelemdíjat érvényesített az alperessel szemben gépjármű kötelező felelősségbiztosításra alapítottnan.

[2] Az alperes a követelést részben vitatta, a sérelemdíjat 4.000.000 forintban ismerte el.

[3] Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest fizessen meg a felperesnek 27.358.927 forintot és ennek 2018. december 27. napjától számított késedelmi kamatát. Kötelezte továbbá az alperest 2.139.442 forint után 2018. december 27-től 2021. február 22. napjáig számított késedelmi kamatok megfizetésére. Rendelkezett az előzetes végrehajthatóságról, megállapította, hogy a felek költségeiket maguk viselik és mindezt meghaladóan elutasította a keresetet. Kötelezte a felperest 453.656 forint állam által előlegezett perköltség, valamint 675.000 forint kereseti illeték megfizetésére, míg az alperest 554.469 forint állam által előlegezett költség és 825.000 forint kereseti illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában megállapította, hogy a 2009. évi LXII. törvény 28. § (1) bekezdése, a Ptk. 6:535. § (1) bekezdése, 522. § (1) és (2) bekezdésére, valamint 6:527. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni a felperesnek a 2018. december 26. napján bekövetkezett idegenhibás közlekedési balesetével felmerült kárait. A sérelemdíj vonatkozásában felhívta a Ptk. 2:43. § a) pontját, a Ptk. 2:52. § (1) és (2), (3) bekezdését. Az elsőfokú bíróság elfogadta az igazságügyi orvos- és pszichológus szakértő véleményében foglaltakat a tényállás alapjául. Megállapította tehát, hogy a balesetben sérült a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi joga, a sérülése következményeként életminősége jelentősen romlott. Értékelte, hogy a felperes által elszenvedett sérülésekkel összefüggésben műtétekre, kezelésekre szorult, fájdalmai voltak, testén látható hegeket, a protézis cseréjének szükségességét, a rehabilitációt, 50%-os egészségkárosodását, 62%-os munkaképesség-csökkenését és azt, hogy mozgáskorlátozása miatt nem tudja már elvégezni a muzeális motorok javítását, amely a balesetet megelőzően pénzkereseti és szabadidős tevékenysége volt. A felperes pszichés sérüléseire is tekintettel mindezek alapján a sérelemdíj összegét 18.000.000 forintban látta meghatározhatónak, melyet meghaladó igényt elutasította. A perköltség viseléséről a Pp. 83. § (2) bekezdése értelmében rendelkezett, a Pp. 102. § (1) bekezdésére is figyelemmel, mivel a felperes 55%-ban lett pernyertes.

[4] Az alperes a fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását kérte akként, hogy a sérelemdíjat legfeljebb 10.000.000 forintban állapítsa meg a másodfokú bíróság, melyet meghaladóan a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a sérelemdíj vonatkozásában téves következtetéseket vont le az elsőfokú bíróság, a sérelemdíj összegét eltúlzott mértékben állapította meg, figyelemmel a felperes egészségügyi állapotára,

egészségkárosodásának, munkaképesség-csökkenésének mértékére. A motorok javításával kapcsolatos ítéleti megállapításokat nem osztotta, e körben megítélése szerint az ellentétes felperes előadásával és a személyes tapasztalatokkal. Hangsúlyozta azt is, hogy nem ő, hanem biztosítottja okozta a kárt, a sérelemdíj pedig egy magánjogi, polgárjogi büntetés, célja a visszatartás, amely a helytállásra kötelezett biztosítóval szemben, e funkciójára tekintettel, csak korlátozottan alkalmazható, ami a sérelemdíj mértékére kihatással kell legyen. A polgárjogi büntető szankció, mint hátrányelem megfizetésére nem kötelezhető. A polgárjogi büntetési cél nélkül álláspontja szerint sérelemdíj nem lehet több 10.000.000 forintnál. Kérte azt is figyelembe venni, hogy részéről már történt e körben kifizetés. Az ítélet egyéb rendelkezéseit nem támadta fellebbezéssel.

[5] A felperes a csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú perköltség viselésének a tényleges pernyertesség, perveszteség arányában történő a megváltoztatását, az alperesnek 433.117 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezését kérte. A csatlakozó fellebbezése indokául a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés rendelkezéseire hivatkozott. Megítélése szerint a felperes és az alperes részére megállapítható ügyvédi munkadíj különbsége nem tekinthető jelentéktelennek. Így az általa számítottak szerinti mértékű ügyvédi munkadíj megilleti, figyelemmel az 55%-os pernyertességre és a felmerült ügyvédi munkadíjra.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelme egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozott a személyes meghallgatása során előadottakra és fenntartotta, hogy mozgásában korlátozottá válása kihatással van a munkavégzésére is, amelyet a balesete előtti módon, intenzitással, hatékonysággal nem tud végezni.

[7] A fellebbezés részben, a csatlakozó fellebbezés nem alapos.

[8] Fellebbezéssel támadott a sérelemdíj összege, míg csatlakozó fellebbezéssel a felek ügyvédi munkadíjában jelentkező perköltségre vonatkozó rendelkezés volt. Az ítéltábla ezért a Pp. 358. § (5) bekezdés alapján a Pp. 370. § (1) bekezdésre tekintettel a fellebbezési, csatlakozó fellebbezési kérelem korlátai között bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

[9] Az alperes a kötelező gépjármű-felelősségbiztosításról szóló 2009. évi LXII. törvény 28. § (1) bekezdés alapján köteles helytállni a károsulttal szemben, a biztosítottja helyett a károsult kártérítési igényét megtéríteni. A károsult a Ptk. 6:522. § (2) bekezdés értelmében teljes kártérítésre jogosult, így a Ptk. 2:52. § (2), (3) bekezdésre tekintettel sérelemdíjat is érvényesíthet. Az alperes helytállási és ennek következtében a károsulttal szembeni teljesítési kötelezettsége az alperes biztosítottjának a teljesítési kötelezettségéhez igazodik, azaz a törvényi keretek között mindazon károk megtérítésére köteles, amit a károkozó (az alperes biztosítottja) a károsulttal szemben köteles megtéríteni. A sérelemdíj a károsultnak a balesetből, mint egészséget, testi épséget sértő magatartásból eredő nem vagyoni hátrányai kompenzálását szolgálja. Az alperes, mint a biztosítottja helyett a

károsulttal szemben törvény alapján helytállásra kötelezett személy köteles a károsult részére sérelemdíj megfizetésére is. A sérelemdíj mértéke a megfizetésére köteles személytől független, az a sérelmet szenvedett személy nem vagyoni természetű hátrányaihoz igazodik, mivel ennek – más nemű, vagyoni eszközzel történő – kiegyenlítésére szolgál. Az alperes helytállási kötelezettségét kimondó törvényi rendelkezések nem tesznek különbséget a kártérítési igényen belül egyes igények között. A sérelemdíj amennyiben a károsult által érvényesítésre kerül mint egységes egész ítélt meg és nem választható el szankciós szerepe az összecszerűség meghatározásánál, amelyből következően a sérelemdíj összegének meghatározása független a fizetésre kötelezett személytől, azaz attól, hogy a károsult a sérelemdíjat a károkozóval, legyen az akár a gépjármű vezetője, akár annak üzemeltetője, vagy a károkozó helyett törvényi rendelkezés alapján helytállásra kötelezett biztosítóval szemben érvényesíti. Mindezek alapján az alperesnek azon álláspontja, hogy a sérelemdíj szankciós szerepe tekintetében, e részében nem marasztalható sérelemdíjban, nem foghatott helyt.

[10] A sérelemdíj megállapításához azt kellett feltárnia a bíróságnak, hogy a perbeli balesettel okozati összefüggésben a felperest milyen nem vagyoni hátrányok érték és ezek kompenzálására milyen összeg alkalmas a károkori ár- és értékviszony alapján. A sérelemdíj a balesettel okozati összefüggésben felmerült fizikai és pszichés károsodások életvitelre gyakorolt hatásának, az abban bekövetkező negatív változásoknak a kompenzálására szolgál, amelynek összecszerűségét mérlegeléssel a káridőpontban érvényesült ár- és értékviszonyokra vetítetten határozza meg a bíróság.

[11] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg mindazon hátrányokat, amelyek a felperest a per tárgyát képező balesettel okozati összefüggésben érték. Tény, hogy a felperes több műtéten esett át, hosszadalmas rehabilitációja volt és az állapota rosszabbadásának lehetősége fennállt. A felperes bal kezét korlátozottan tudja használni és nehezeket nem tud emelni, mely a korábbi pénzkereseti- és szabadidős tevékenységben alapvető korlátozottságot jelent. Ugyanakkor nem zárja ki teljesen, hogy a muzeális motorok javítását hobbiként, segítséggel folytathassa, amely azonban nem jelenti azt, hogy a korábbi keresőtevékenységét a balesetet követően is változatlanul tudja folytatni. Ezért ennek figyelembevétele indokolt volt. A 2018. évi ár- és értékviszonyokra vetítetten a felperest ért nem vagyoni természetű hátrányok kompenzálására az elsőfokú bíróság által megítélt 18.000.000 forintot, az ítélezési gyakorlat alapján az őt ért nem vagyoni természetű hátrányok súlyával arányban nem állónak tartotta a másodfokú bíróság és a fenti szempontok értékelésével 14.000.000 forintot tartott megítélhetőnek.

[12] A per adatai alapján az alperes sérelemdíjra nem teljesített, az egyéb címen történt teljesítése elszámolására került, így nem volt olyan alperesi teljesítés, amely a sérelemdíjra elszámolásra kerülhetett volna.

[13] A fentiek értelmében az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta a sérelemdíj 14.000.000 forintra való leszállítása miatt az elsőfokú ítéleti tőkemarasztalást 23.358.927 forintra leszállította. Ennek

következtében módosult a pernyertesség pervesztesség aránya. Az 50%-50% lett, így az elsőfokú ítéletnek az elsőfokú perköltségre vonatkozó azon döntése, hogy költségeiket a felek maguk viseljék, helytállóvá vált. Ugyanakkor az előlegezett költség és le nem rótt kereseti illeték megtérítésére vonatkozó döntését az 50%-50% pernyertesség pervesztesség arányának megfelelően kellett megváltoztatni. Egyebekben helybenhagyta az elsőfokú ítéletet.

[14] A felperes ügyvédi díj számítását maradéktalanul nem osztotta a másodfokú bíróság. A pernyertesség - pervesztesség 50%-50% aránya alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés alapján kell az ügyvédi munkadíjat meghatározni, amely nettó összeg. Ekkor ejthető meg a felek oldalán felmerült ügyvédi munkadíj elszámolására, és amennyiben marad különbség, amelynek megfizetésére kötelezhető a fél, akkor vehető figyelembe az 4/A. § (1) bekezdés szerinti áfa fizetési kötelezettség. A jelen esetben az 50%-50% pernyertesség pervesztesség aránya alapján és mivel mind a felperest és az alperest ügyvéd képviselte, akik az IM rendelet 3. § alapján kérték költségük megállapítását, az elszámolást követően nem maradt fenn olyan nettó ügyvédi munkadíj, amelynek megfizetésére valamelyik fél köteles lenne.

[15] A fellebbezés csupán részben, a csatlakozó fellebbezés pedig nem volt alapos. Ezért a Pp. 82. §, 83. § (2) bekezdés alapján határozott az ítéltábla a másodfokú perköltség viseléséről, melyben az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés szerint mérlegeléssel állapította meg.

[16] A tárgyi költségfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illetékről a Pp. 102. § (1) bekezdés szerint rendelkezett, figyelemmel a 26/2022. (XII.6.) IM rendelettel módosított 30/2017. (XII.27.) IM rendeletre és az 1990.évi XCIII. törvény 78. § (4) bekezdésére. A fellebbezési illeték 640.000 forint, amelynek viselésére a pernyertesség pervesztesség aránya 50%-50% alapján fele-fele részben köteles a felperes és az alperes a megfizetésre. A csatlakozó fellebbezés illetéke 17.325 forint, így a felperes összes illeték fizetési kötelezettsége a másodfokú eljárásban 320.000 forint + 17.325 forint = 337.325 forint.

[17] Az illetékeket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 illetékbevételei számlájára kell befizetni, mely fizetési kötelezettség a bíróság határozatának jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, azaz a másodfokú ítélet meghozatalának napjától számított 60 napon belül kell a jogerős ítéletben foglalt illetékeket megfizetni.

Budapest, 2023. február 14.

Dr. Németh László s.k.

a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó s.k.
Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Molnár
bíró